

Елин Пелин

Загубената пчела

Една пчела, като се луташе насам-нататък да намери нещо да занесе в кошера, влетя в един прозорец, завъртя се в стаята и кацна на масата, върху която беше капнало нещо сладко. Пчелата поиска да опита това нещо. Едно дете, което си играеше наоколо, като видя пчелата, взе една стъклена чаша и я похлупи.

Уплашена, пчелата захвана да се бъхти в тоя стъклен затвор, за да излезе, но напразно. Тя почна да бръмчи и да се моли на детето.

– Дете, пусни ме, аз съм тръгнала по работа и ако ме държиш тук, ще закъснея, ще стане тъмно и не ще мога да си намеря кошера. Аз живея далеко, много далеко. При това у нас има ред. Ако се върна много късно, няма да ме пуснат вътре. А да остана вън през нощта, това за мен е смърт.

Молеше се пчелата, а детето я гледеше усмихнато, не разбираше нито думите ѝ, нито мъките ѝ.

Навън се чуа гласове и детето бързо излезе. Пчелата остана затворена под стъкления капак. Тя обходи навред стените на чашата, за да намери място да излезе, но не можа. В стаята не влезе вече никой. Денят мина и цялата нощ пчелата прекара там, захлупена в чашата. Уморена и уплашена, тя непрекъснато обикаляше тясното пространство, за да излезе.

Дълго време беше тъмно и пчелата нищо не виждаше. Но ето че полека-лека светлина нахлу в стаята и слънчеви лъчи паднаха върху чашата.

Някой влезе в стаята, след това отвори прозореца и една ръка вдигна небрежно чашата.

Освободената пчела, макар и неспала цяла нощ, хвъркна бързо, завъртя се из стаята и като усети пресния въздух, който влизаше през прозореца, изскочи навън.

Но тя беше уморена и объркана. Тя не можа да разбере къде се намира и кацна върху листата на едно градинско цвете. Около нея захвърча една бяла пеперуда и кацна наблизо.

– Пеперудке – каза пчелата, – струва ми се, че съм те виждала някъде. Можеш ли ми каза, къде се намираме?

– За мене е безразлично – каза пеперудата. – Аз нямам постоянно местожителство. Аз хвърча свободно навсякъде и никога не се интересувам къде се намирам.

И пеперудката отлетя.

Пчелицата се вдигна във въздуха, завъртя се наоколо, забръмча. Но тя не забравяше страшната случка и беше предпазлива. Тя съгледа една

друга пчела, проследи я и кацна близо до нея – върху една загнила круша, която едвам се крепеше на дървото. Но другата пчела не беше й позната. При все това тя я попита:

– Другарко, можеш ли ми каза, къде се намираме?

– Аз твърде добре зная, но как да ти обясня. Ти от кой пчелник си?

– Аз дойдох отдалеко, но през нощта ме затвориха и сега, когато се спасих, забърках мястото и не зная къде съм.

Другата пчела беше стара и опитна. Тя й каза:

– Ела да се вдигнем високо, високо във въздуха и оттам да разгледаме добре местността, навярно ще се справиш.

Двете пчели се вдигнаха високо. Въздухът бе пълен със слънце. Те обикаляха навред и разглеждаха.

Изведнъж загубената пчела забръмча радостно:

– Ето, ето, онази ливада там ми е позната.

– Радвам се – й каза другата пчела, – иди на тая ливада, там навярно ще намериш някоя от твоите другарки. Пък аз ще те оставя, защото имам бърза работа.

Загубената пчелица отиде на ливадата, повъртя се и кацна върху едно малко цвете.

А там наблизко беше кацнала друга пчела.

– Къде се губиш ти – извика й тя, като я съгледа, – Ний помислихме, че си загинала.

Загубената пчелица разправи страшната история на другарката си и попита:

– Какво да правя сега? Много съм уморена.

Другарката й я утеши и рече:

– Почини си хубаво, след това събери колкото можеш мед. Аз ще те чакам. Но празна не трябва да се връщаш, защото ще бъдеш наказана.

Беше рано. Детето, което захлупи вчера пчелата под чашата, още спеше спокойно и сладко. То даже не подозираше, че бе направило зло на едно малко насекомо, което през целия си живот не знае друго, освен труд и труд.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11013>]